

βίτς

Πριν από 6

χρόνια όταν ήμουν 15 χρονών και όντας ορφανή από πατέρα, οι προσευχές μου κάθε βράδυ έκρυβαν παράπονο γιατί ο θεός μου πήρε πολύ νωρίς τον πατέρα μου και παρότι τον παρακάλαγα να τον δω έστω και στα όνειρα μου, οι επιθυμίες αυτή δεν εκπληρωνόταν.

Η απάντηση του Θεού στα παράπονα μου δεν άργησε να έρθει. Η απάντηση ήρθε μέσα από ένα όνειρο. Είδα στον ύπνο μου ότι βρισκόμουν σε μία παράξενη εκκλησία και περίμενα σε μία προσκυνηματική ουρά.

Μπροστά μου υπήρχαν παιδιά διάφορων εθνικοτήτων. Καθώς περίμενα στο τέλος αυτής της προσκυνηματικής ουράς κάποιοι άνθρωποι από τον γυναικωνίτη υπέδειξαν να πάω μπροστά και στην εντολή αυτών των ανθρώπων τα παιδιά υπάκουσαν και έκαναν στην άκρη για να περάσω εγώ. Βρέθηκα μπροστά από την εικόνα που απεικόνιζε έναν Άγιο που δεν τον είχα ξαναδεί. Ήταν παπούλης και είχε γκρίζα γένια. Καθώς την κοίταζα, ο παπούλης αυτός σαν φάσμα βγήκε από την εικόνα και μου είπε να πάω δεξιά.

Όταν γύρισα προς την μεριά που μου υπέδειξε υπήρχε μία λάρνακα από την οποία βγήκε ο ίδιος παπούλης που είχα δει πριν στην εικόνα. Όχι όμως σαν το φάσμα της εικόνας με χρώματα που χρησιμοποιεί ο αγιογράφος αλλά με σάρκα και οστά. Τον πλησίασα και καθίσαμε και οι δύο πάνω στην λάρνακα. Δεν με φόβιζε, είχα την

αίσθηση ότι καθόμουν με κάποιον δικό μου σε ένα παγκάκι και όχι με έναν άγιο πάνω σε μία λάρνακα. Με κοίταζε στα μάτια με αγάπη και τρυφερότητα. Τα μάτια του εξέπεμπαν αγάπη και και στοργικότητα και ομόρφυναν το γερασμένο και σκυθρωπό σώμα του. Με αγκάλιασε πατρικά και μου μίλησε σε μια άλλη γλώσσα , όχι στα ελληνικά οι στις άλλες γλώσσες που μιλούν οι άνθρωποι. Ήταν σαν να επικοινωνούσαν οι ψυχές μας. Μου είπε πως από εδώ και πέρα αυτός θα είναι πατέρας για εμένα. Η αγκαλιά του γέμισε την ψύχη μου γαλήνη και η μυρωδιά του έκανε το όνειρο πραγματικό.

Ξύπνησα με την σκέψη του και με πολλά ερωτήματα για το ποιος είναι αυτός ο παππούλης. Όμως μαζί με τα πολλά ερωτήματα είχα και μία απάντηση στην ερώτηση 'έχω εγώ πατέρα;'. Φυσικά και είχα απλά δεν ήξερα πως τον λένε. Ζήτησα βοήθεια από την μητέρα μου η οποία είναι κατηγήτρια και γνωρίζει πολλά σχετικά με τους αγίους και τους βίους τους. Όμως κανένας από όσους μου είπε δεν ανταποκρίνονταν στην περιγραφή που της έδινα. Ήξερα μόνο ότι είχε γκρίζα γένια, ήταν παππούλης, κοντός και σκυθρωπός και κατά πάσα περίπτωση ξένος μιας και η εκκλησία δεν έμοιαζε ελληνορθόδοξη, ούτε οι οι υπόλοιποι προσκυνητές ήταν Έλληνες, ούτε ο παππούλης μου μίλησε στα ελληνικά. Η μητέρα μου με συμβούλευσε να προσευχηθώ σε εκείνον για να μου αποκαλύψει ποιος είναι. Η απάντηση στην προσευχή μου δεν ήρθε μέσα από όνειρο αυτήν την φορά αλλά από ένα δώρο γενεθλίων που μου έκανε ο πνευματικός μου πατέρας (στον οποίο δεν είχα πει καν το όνειρο). Άνοιξα το δώρο και διαπίστωσα πως ήταν ένα βιβλίο. Όταν το άνοιξα είδα τον την 'παράξενη εκκλησία' (παράξενη για εμένα γιατί ήταν ρωσική) την οποία είχα δει στον ύπνο μου, την εικόνα του αγίου, την λάρνακα του, καθώς και τον παππούλη! Έτσι έμαθα το όνομα του .... Άγιος Ιωάννης Μαξίμοβιτς, προστάτης των ορφανών. Έτσι έμαθα το όνομα του πατέρα μου, τον πατέρα όλων των ορφανών, των θλιμμένων, των αδυνάτων, των φτωχών των αδικημένων. Ο άγιος δεν με αφήνει ποτέ μόνη αλλά είναι πάντα κοντά μου και παρουσιάζεται πολλές φορές στα όνειρα μου για να με στηρίξει, να με παρηγορήσει και να με συμβουλευσει στις δύσκολες στιγμές.

Ο Θεός μου πήρε τον πατέρα μου αλλά φρόντισε να μου στείλει έναν άφθαρτο (το άφθαρτο σκήνωμα του αγίου βρίσκεται στον Σαν Φρανσίσκο) ο οποίος βρίσκεται και στην γη και μας θυμίζει ότι όποιος ακολουθεί τον Χριστό δεν έχει λόγο να φοβάται τον θάνατο ... εκείνος δεν τον έφθειρε. Πως είναι δυνατόν ο ναός μιας άγιας ψυχής να γίνει πάλι χώμα;

Αισθάνομαι τυχερή αλλά ταυτόχρονα , έχω την ευθύνη, από την στιγμή που ο θεός επέτρεψε σε εμένα την πιο αμαρτωλή να συμβεί αυτό, να μάθουν τον Άγιο Ιωάννη Μαξίμοβιτς όσο το δυνατόν περισσότεροι άνθρωποι και μαζί με την δική μου

αλλαγή, να φέρει αλλαγή και σε πολλούς άλλους ανθρώπους που αυτήν την στιγμή που διαβάζουν τα λόγια αυτά αναζητούν ένα καταφύγιο και μια πατρική αγκαλιά. Το μόνο που μπορούσα να κάνω ως δεκαπεντάχρονη ήταν να φτιάξω μία σελίδα στο facebook με όνομα SAINT JOHN MAXIMOVITCH(ΑΓΙΟΣ ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΞΙΜΟΒΙΤΣ) που σήμερα αριθμεί πάνω από 3000 μέλη. Στην αγκαλιά που μου χάρισε εκείνος, χωράμε πολλοί!

Μαρία Τσάλλα.

Πηγές:

<https://www.facebook.com/groups/211026374035/permalink/10151823170044036/>
- dathanasiou.wordpress.com